

HUULET

Tulipunaisena lankana Rakkaan kasvoilla (Laul. 4:3) huulet tihkuvat sanan täyteläistä hunajaa (Laul. 4:11); ne ovat jopa sana itse alkavassa muodossaan (Job 16:5). Toisin kuin kieli, aktiivinen puhe-elin, huulet ja suu odottavat avaamistaan ilmaistakseen sydämen sisimmän.

I. Huulet ja sydän. Huulet palvelevat sydäntä, hyvää tai pahaa (Sananl. 10:32; 15:7; 24:2). Ne paljastavat sen ominaisuudet: ihannekuninkaan armon (Ps. 45:3) tai vieraan naisen petollisen houkutuksen (Sananl. 5:3; 7:21). Syntisellä ne asettuvat kaksinaisuuden palvelukseen, siihen liittyvine valheineen, vilppeineen ja panetteluineen (Sananl. 4:24; 12:22; Ps. 120:2; Sir. 5:2); ne voivat jopa kätkeä ystävällisten kasvojen taakse sisäisen pahuuden: ”saviruukun pinnalle vedetty lakka, lempeät huulet ja paha sydän” (Sananl. 26:23). Kaksinaisuus ulottuu vuoropuheluun Jumalan kanssa: ”Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta sen sydän on kaukana minusta” (Matt. 15:8 = Jes. 29:13).

Tämän kaksinaisuuden vastakohtana piirtyy ihanne ihmisestä, jonka huulet ovat aina vilpittömät ja oikeat (Ps. 17:1; Sananl. 10:18–21; 23:15). Mutta jotta ne säilyisivät sellaisina ja vapaina kaikesta vilpillisestä puheesta (Ps. 34:14 = 1. Piet. 3:10), Jumalan itsensä on opetettava niitä (Sananl. 22:17); niiden on kuuliaisuudessa ja uskollisuudessa riiputtava Jumalan huulilla (Ps. 17:4; Job 23:12). Aseta siis, Herra, vartija suulleni ja valvo huulteni ovea! (Ps. 141:3; vrt. Sir. 22:27).

2. ”Herra, avaa huuleni!” Saadakseen yksinkertaisuuden armon vuoropuhelussa toisten kanssa psalmista tietää, että hänen on vedottava Jumalaan. Mutta Jumalan edessä ihminen voi enää vain tunnustaa syvän turmeltuneisuutensa: ”Voi minua, olen hukassa, sillä olen mies, huuliltani saastainen, ja asun kansan keskellä, jonka huulet ovat saastaiset, ja silmäni ovat nähneet Kuninkaan, Jahven Sebaotin” (Jes. 6:5). Hän tietää, että hänen tulee ylistää ja riemuhuudoin tervehtiä Jumalaa (Ps. 63:4, 6), uhrata aitoa ylistystä (Hoos. 14:3), mutta hän tuntee myös perusteellisen saastaisuutensa. Hän ei vain odota, että Jumala suvaitsisi avata hänen huulensa, jotta hän voisi antaa vastauksen (Job 11:5): jotta hänen syntinsä otettaisiin pois, hänen huulensa on puhdistettava tulella (Jes. 6:6). Sillä hänen Päivänään Jumala ”antaa kansoille puhtaat huulet” (Sef. 3:9), samoin kuin luo niihin uuden sydämen (Hes. 36:26). Nykyään tämä toivo on toteutunut Jeesuksessa Kristuksessa, ”jonka kautta voimme kaikkina aikoina uhrata ylistysuhrin, toisin sanoen niiden huulten hedelmän, jotka tunnustavat hänen nimensä” (Hepr. 13:15). Varmana siitä, että häntä kuullaan, jokainen voi siis lausua tämän rukouksen: ”Herra, avaa huuleni, niin suuni julistaa ylistystäsi!” (Ps. 51:17).

CL & XLII

Katso myös: → coeur I 1.2 — Tunnustus NT 2 — Kieli — mensonge — Ihmisen sana